

คณะมนตรีความร่วมมือแห่งรัฐอ่าวอาหรับ (Gulf Cooperation Council-GCC)

เว็บไซต์ www.gcc-sg.org

ที่ตั้งสำนักงานใหญ่ ราชอาณาจักรซาอุดีอาระเบีย

เลขอาธิการ พล.ท. (นอกราชการ) ดร.อับดุลละฎีฟ บิน รอชิด อัชชะยานี (ชาวบาห์เรน)

ภารกิจ GCC หรือที่รู้จักในอีกชื่อว่า คณะมนตรีความร่วมมือเพื่อรัฐอ่าวอาหรับในภูมิภาคอ่าว (Cooperation Council for the Arab States of the Gulf-CCASG) เป็นองค์การความร่วมมือระดับอนุภูมิภาคในตะวันออกกลาง ซึ่งประกอบด้วยรัฐอ่าวอาหรับ 6 ประเทศ ได้แก่ บาห์เรน คูเวต โอมาน กาตาร์ ซาอุดีอาระเบีย และ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ (UAE) ก่อตั้งขึ้นตามกฎบัตร GCC ซึ่งลงนามในที่ประชุมระดับประมุขของรัฐอ่าวอาหรับทั้ง 6 ประเทศ ที่อาบูดาบี สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ เมื่อ 25 พ.ค. 2524 ก่อนจะมีการลงนามในความตกลงทางเศรษฐกิจร่วมกัน (Unified Economic Agreement) ที่กรุงริยาด ซาอุดีอาระเบีย เมื่อ 11 พ.ย. 2524 และมีพัฒนาการความร่วมมือระหว่างกันมาโดยลำดับ เฉพาะอย่างยิ่งความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ทั้งนี้ GCC มีมติเมื่อ พ.ค. 2554 ตอบรรคับคำขอสมัครเข้าเป็นสมาชิกใหม่ของจอร์แดนและโมร็อกโก ซึ่งทั้งสองประเทศมีที่ตั้งอยู่นอกอนุภูมิภาค แต่จนถึงปัจจุบันสมาชิก GCC กับจอร์แดนและโมร็อกโกยังไม่สามารถบรรลุการเจรจาเกี่ยวกับรูปแบบสมาชิกภาพของจอร์แดนและโมร็อกโกใน GCC ขณะเดียวกันเยเมนซึ่งเป็นประเทศในอนุภูมิภาค แสดงความสนใจจะเข้าร่วมเป็นสมาชิก

มาตรา 4 ของกฎบัตร GCC ปี 2524 ระบุวัตถุประสงค์การจัดตั้ง GCC ไว้ดังนี้

- ส่งเสริมการประสานงาน การบูรณาการ และการติดต่อเชื่อมโยงระหว่างรัฐสมาชิกในทุก ๆ ด้านอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อสร้างเอกภาพในหมู่สมาชิก

- เพื่อกระชับความสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างประชาชนของรัฐสมาชิกในด้านต่าง ๆ

- เพื่อจัดทำกฎระเบียบให้สอดคล้องกันในด้านเศรษฐกิจและการเงิน การค้า ศุลกากร การสื่อสาร การศึกษา และวัฒนธรรม

- ส่งเสริมการพัฒนาทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีด้านอุตสาหกรรม การทำเหมืองแร่ การเกษตร การพัฒนาทรัพยากรและปศุสัตว์ การจัดตั้งบริษัทร่วมทุน (joint ventures) และส่งเสริมความร่วมมือของภาคเอกชน ซึ่งจะก่อให้เกิดความกินดีอยู่ดีของประชาชนในรัฐสมาชิก

ส่วนการจัดโครงสร้างองค์กรตามมาตรา 6-16 ของกฎบัตร GCC ได้กำหนดให้องค์กรหลักของ GCC ประกอบด้วย หน่วยงานที่สำคัญ 3 หน่วยงาน ได้แก่

1. คณะมนตรีสูงสุด (Supreme Council) เป็นหน่วยงานสูงสุดที่ทำหน้าที่กำหนดนโยบายในภาพรวมขององค์กร คณะมนตรีนี้ประกอบด้วย ประมุขของรัฐสมาชิก ซึ่งผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันเป็นประธาน ตามลำดับอักษรของชื่อรัฐสมาชิกเป็นภาษาอาหรับ ได้แก่ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ บาห์เรน ซาอุดีอาระเบีย โอมาน กาตาร์ และคูเวต โดยมีการจัดประชุมสุดยอดสมัยสามัญเป็นประจำทุกปี อย่างไรก็ตาม องค์กรนี้สามารถจัดการประชุมวาระพิเศษได้ หากมีการร้องขอจากรัฐสมาชิกอย่างน้อย 1 ประเทศ และมีรัฐสมาชิกให้การรับรองคำร้องอย่างน้อย 1 ประเทศ องค์กรประชุมของคณะมนตรีสูงสุดที่จะทำให้มติของที่ประชุมมีผลบังคับใช้ได้อยู่ที่ 2 ใน 3 ของรัฐสมาชิก กล่าวคือ ต้องมีประมุขของรัฐสมาชิกเข้าร่วมประชุมอย่างน้อย 4 ประเทศ จากทั้งหมด 6 ประเทศในปัจจุบัน โดยแต่ละประเทศมีเสียงในการลงมติต่าง ๆ ที่ 1 เสียงเท่ากัน ส่วนการออกข้อมติที่สำคัญจำเป็นจะต้องได้รับฉันทามติจากรัฐสมาชิกที่อยู่ในที่ประชุม ส่วนการลงมติในประเด็นทั่วไปให้ใช้การลงคะแนนโดยอาศัยเสียงข้างมาก

ในการประชุมสุดยอด GCC ครั้งที่ 19 ที่อาบูดาบี สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ เมื่อปี 2541 คณะมนตรีสูงสุดมีมติเห็นควรให้จัดการประชุมคณะกรรมการที่ปรึกษา (Consultative Commission) คั่นกลางระหว่างการประชุมสุดยอด 2 ครั้ง เป็นประจำทุกปี โดยคณะกรรมการชุดดังกล่าว ประกอบด้วย ผู้ทรงคุณวุฒิของรัฐสมาชิก 6 ประเทศ ประเทศละ 5 คน รวมทั้งสิ้น 30 คน มีวาระการดำรงตำแหน่ง 3 ปี รับผิดชอบการศึกษาประเด็นต่าง ๆ ที่คณะมนตรีสูงสุดมอบหมายให้ นอกจากนี้ ยังมีคณะกรรมการอีกคณะที่อยู่ในกำกับของคณะมนตรีสูงสุดคือ คณะกรรมการระงับข้อพิพาท (Commission for the Settlement of Disputes) ซึ่งจะจัดตั้งขึ้นชั่วคราว เพื่อแก้ไขข้อพิพาทต่าง ๆ เป็นกรณีไป

2. คณะมนตรีรัฐมนตรี (Ministerial Council) ประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ หรือรัฐมนตรีอื่น ๆ ที่ปฏิบัติหน้าที่แทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของชาติสมาชิก มีหน้าที่จัดทำนโยบายและข้อเสนอแนะให้คณะมนตรีสูงสุดรับรอง ส่งเสริมและประสานงานการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีอยู่ในทุกสาขา รวมถึงมีหน้าที่เตรียมความพร้อมสำหรับการจัดการประชุมคณะมนตรีสูงสุดและระเบียบวาระการประชุมดังกล่าว คณะมนตรีรัฐมนตรีมีการจัดการประชุมทุก 3 เดือน และอาจจัดประชุมวาระพิเศษได้ หากมีการร้องขอจากรัฐสมาชิกอย่างน้อย 1 ประเทศ และมีรัฐสมาชิกให้การรับรองคำร้องอย่างน้อย 1 ประเทศ ผู้ดำรงตำแหน่งประธานคณะมนตรีรัฐมนตรี คือ รัฐมนตรีของรัฐที่เป็นประธานการประชุมสุดยอดสมัยสามัญของคณะมนตรีสูงสุด กรณีที่มีเหตุจำเป็นก็อาจให้รัฐมนตรีจากประเทศที่จะเป็นประธานการประชุมสุดยอดครั้งต่อไปเป็นประธานคณะมนตรีรัฐมนตรีได้ องค์กรประชุมของคณะมนตรีรัฐมนตรี ที่จะทำให้มติที่ประชุมมีผลบังคับใช้ได้อยู่ที่ 2 ใน 3 ของรัฐสมาชิกเช่นเดียวกับกรณีของคณะมนตรีสูงสุด นอกจากนี้ การลงมติของคณะมนตรีรัฐมนตรีก็ใช้หลักการเดียวกันกับการลงมติของคณะมนตรีสูงสุด

3. สำนักเลขาธิการ (Secretariat-General) ตั้งอยู่ที่ริยาด ซาอุดีอาระเบีย รับผิดชอบด้านการศึกษาในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความร่วมมือ การประสานงาน แผนงานและโครงการ ตลอดจนงบประมาณ และการทำบัญชีสำหรับการทำงานร่วมกัน รวมทั้งจัดเตรียมรายงานที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของ GCC ออกมาตามช่วงเวลา ผลักดันประเทศสมาชิกในการนำเอาข้อเสนอแนะของคณะมนตรีสูงสุดและคณะมนตรีรัฐมนตรีไปปฏิบัติ ติดตามการปฏิบัติตามข้อมติ จัดเตรียมรายงานและผลการศึกษาเมื่อได้รับการร้องขอจากคณะมนตรีสูงสุดหรือจากคณะมนตรีรัฐมนตรี จัดเตรียมการประชุม ระเบียบวาระการประชุม และร่างข้อมติให้แก่คณะมนตรี

โครงสร้างของสำนักเลขาธิการ ประกอบด้วย

3.1 เลขาธิการ ซึ่งเป็นตำแหน่งผู้บริหารสูงสุดขององค์กร โดยเป็นพลเมืองของรัฐสมาชิก GCC ที่ได้รับแต่งตั้งจากคณะมนตรีสูงสุด โดยการแนะนำของคณะมนตรีรัฐมนตรี มีวาระการดำรงตำแหน่ง 3 ปี และดำรงตำแหน่งติดต่อกันได้เพียง 2 สมัย

3.2 ผู้ช่วยเลขาธิการ ซึ่งมีทั้งสิ้น 8 คน และแต่ละคนอาจได้รับมอบหมายหน้าที่ดูแลและรับผิดชอบกิจการด้านต่าง ๆ ที่สำคัญ เช่น ด้านการเมือง ด้านเศรษฐกิจ ด้านการทหาร ด้านความมั่นคง ด้านมนุษยธรรม ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านกฎหมาย ด้านสื่อ ด้านวัฒนธรรม ด้านการเงินและการบริหาร และด้านการเจรจา นอกจากนี้ผู้ช่วยเลขาธิการจะรวมหัวหน้าคณะผู้แทน GCC ประจำรัฐเชลส์ เบลเยียมด้วย โดยทั้งหมดได้รับการแต่งตั้งจากคณะมนตรีรัฐมนตรีตามที่เลขาธิการเสนอ และมีวาระการดำรงตำแหน่ง 3 ปี

3.3 ผู้อำนวยการฝ่ายต่าง ๆ ในกำกับของสำนักเลขาธิการ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากเลขาธิการ ได้แก่ ฝ่ายกิจการการเมือง ฝ่ายกิจการเศรษฐกิจ ฝ่ายกิจการด้านมนุษยและสิ่งแวดล้อม ฝ่ายกิจการทหาร ฝ่ายกิจการความมั่นคง ฝ่ายกิจการด้านกฎหมาย สำนักงานเลขาธิการ ฝ่ายกิจการการคลังและการบริหาร สำนักงานคุ้มครองสิทธิบัตร หน่วยพัฒนาด้านการบริหาร หน่วยตรวจสอบภายใน ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร คณะผู้แทนถาวร GCC ประจำรัฐเชลส์ เบลเยียม และสำนักงานโทรคมนาคมในบาหลีเรน

การจัดตั้ง GCC ในระยะแรกเป็นความพยายามสร้างระบบพันธมิตรทางการเมืองและความมั่นคงร่วมกันเป็นหลัก โดยอาศัยการฝึกซ้อมการป้องกันภัยทางอากาศ การพัฒนามาตรฐานอาวุธยุทโธปกรณ์ และการฝึกซ้อมการเคลื่อนพลเร็วสำหรับกรณีฉุกเฉินเพื่อช่วยเหลือสมาชิกที่ถูกโจมตี เฉพาะอย่างยิ่งการจัดตั้งกกล.ร่วมที่เรียกว่า “กกล.โล่พิทักษ์คาบสมุทร” (Peninsula Shield Force) เมื่อปี 2527 เนื่องจากความกังวลเกี่ยวกับความอยู่รอดปลอดภัยจากภัยคุกคาม 2 ประการ ได้แก่ 1) การประกาศนโยบายส่งออกการปฏิวัติอิสลามในอิหร่าน หลังจากอาเยตุลลอฮ์ รุฮุลลอฮ์ มุฮาวี โคมัยนี สามารถโค่นล้มระบอบกษัตริย์และสถาปนาการปกครองแบบสาธารณรัฐอิสลามขึ้นมาแทนเมื่อปี 2522 และ 2) สงครามอิรัก-อิหร่านเมื่อปี 2523 ที่ยืดเยื้อถึง 8 ปี ก่อนจะยุติลงเมื่อปี 2531 ปัจจุบัน กกล.ดังกล่าวมีกำลังพลเกือบ 40,000 นาย ประจำการอยู่ที่ฐานทัพถาวรใน King Khalid Military City (KKMC) ใกล้เมือง Hafar al-Batin ทางภาคตะวันออกของซาอุดีอาระเบีย โดยที่ผ่านมามีการส่ง กกล.ดังกล่าวไปปฏิบัติการกิจเพื่อรักษาความมั่นคงและบูรณาภาพแห่งดินแดนของรัฐสมาชิก 3 ครั้ง ได้แก่ สงครามอ่าวเปอร์เซียปี 2534 สงครามอิรักปี 2546 และการส่ง กกล.ไปรักษาความสงบในบาหลีเรนจากเหตุวุ่นวายทางการเมืองเมื่อ มี.ค. 2554

ความร่วมมือของ GCC ในปัจจุบัน เฉพาะอย่างยิ่งความร่วมมือด้านเศรษฐกิจและสังคมของ GCC ค่อนข้างประสบความสำเร็จโดดเด่นกว่าความร่วมมือด้านการเมือง ความมั่นคง และการทหารอย่างเห็นได้ชัด อีกทั้งมีความคืบหน้ามาโดยลำดับ นับตั้งแต่มีการก่อตั้งเขตการค้าเสรี (Free Trade Area-FTA) เมื่อปี 2526 และมีการยกระดับความร่วมมือเป็นสหภาพศุลกากร (Customs Union) เมื่อปี 2546 จนปัจจุบันกลายเป็นตลาดร่วม (Common Market) ตั้งแต่ 1 ม.ค. 2551 นอกจากนี้ ยังมีความพยายามที่จะจัดตั้งสหภาพการเงิน (Monetary Union) และเริ่มใช้เงินตราสกุลเดียว (single currency) ให้ได้ในอนาคต หลังจากมีการจัดตั้งคณะมนตรีการเงิน (Monetary Council) ที่ริยาด ซาอุดีอาระเบีย เมื่อ มี.ค. 2553 อย่างไรก็ตาม การบังคับใช้ข้อตกลงจัดตั้งสหภาพศุลกากรของ GCC จากเดิมที่กำหนดจะเริ่มใช้มาตั้งแต่ปี 2550 ถูกเลื่อนบังคับใช้มาตลอด เนื่องจากประเทศสมาชิกไม่สามารถเห็นพ้องร่วมกันในประเด็นการจัดเก็บภาษีเงินได้ การทุ่มตลาด และการปกป้องตลาด เฉพาะอย่างยิ่งการจัดแบ่งภาษีเงินได้ระหว่างประเทศสมาชิก ส่งผลให้การบังคับใช้ข้อตกลงดังกล่าวเพิ่งมีผลโดยสมบูรณ์เมื่อ 1 ม.ค. 2558 ขณะที่การจัดตั้งสหภาพทางการเงินยังไม่มีคืบหน้าเกี่ยวกับกำหนดเวลาการเริ่มใช้เงินสกุลเดียวกัน โดยปัจจุบันสมาชิก GCC ส่วนใหญ่ยังคงผูกค่าเงินของตนเองไว้กับเงินสกุลดอลลาร์สหรัฐ มีเพียงคูเวตที่กำหนดค่าเงินโดยใช้ระบบตะกร้าเงิน (Currency Basket) อนึ่ง ธนาคารโลกและกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) คาดการณ์ว่า มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ของสมาชิก GCC ทุกประเทศรวมกันยังคงมีศักยภาพที่จะขยายตัวเพิ่มขึ้นต่อไป โดยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเป็น 2 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ ภายในปี 2563 จากเมื่อปี 2558 ซึ่งอยู่ที่ 1.385 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ

ความสัมพันธ์ไทย-GCC

ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับ GCC มีทั้งในลักษณะทวิภาคีและพหุภาคี โดยไทยมีความสัมพันธ์ทางการทูตกับสมาชิก GCC เป็นรายประเทศ ทั้ง 6 ประเทศ และมีการเยือนระหว่างกันทั้งในระดับทางการและไม่เป็นทางการอย่างสม่ำเสมอ เฉพาะอย่างยิ่งในพระราชพิธีฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปีของพระบาทสมเด็จพระมหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร เมื่อปี 2549 ที่มีประมุขและเชื้อพระวงศ์ระดับสูงของรัฐรอบอ่าวอาหรับเข้าร่วมครบทุกประเทศ (ยกเว้นซาอุดีอาระเบียที่ยังคงมีปัญหาด้านความสัมพันธ์ทางการทูตกับไทยจากกรณีโครงการเครื่องเพชรของราชวงศ์ซาอุดีอาระเบียและกรณีฆาตกรรมนักการทูตและนักธุรกิจชาวซาอุดีอาระเบียในไทย) นอกจากนี้ สมาชิก GCC หลายประเทศ อาทิ บาห์เรน ยังมีบทบาทช่วยไทยในการทำความเข้าใจกับโลกมุสลิม เฉพาะอย่างยิ่งในเวทีองค์การความร่วมมืออิสลาม (Organisation of Islamic Cooperation-OIC) เกี่ยวกับสถานการณ์ความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ว่าเป็นปัญหาที่เกิดจากความพยายามต้องการแบ่งแยกดินแดน มิใช่ปัญหาที่เกิดจากการดำเนินนโยบายกีดกันคนไทยมุสลิม

ความสัมพันธ์ทางด้านเศรษฐกิจ GCC เป็นแหล่งนำเข้าพลังงานและตลาดแรงงานที่สำคัญของไทย ขณะเดียวกัน การที่เศรษฐกิจ GCC มีแนวโน้มขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ก็ทำให้ GCC มีกำลังซื้อมากขึ้น และกลายเป็นตลาดเศรษฐกิจเกิดใหม่ที่มีศักยภาพ และน่าสนใจอย่างมากสำหรับไทย นอกจากนี้ ไทยยังเป็นประเทศที่ประชาชนใน GCC ให้ความสนใจในฐานะแหล่งท่องเที่ยวและประเทศที่ให้บริการทางการแพทย์ที่มีค่าใช้จ่ายไม่สูงและมีคุณภาพดี ทั้งนี้ การที่ทั้งสองฝ่ายต่างมีผลประโยชน์ที่สอดคล้องกันดังกล่าว น่าจะส่งผลให้สามารถกระชับความร่วมมือระหว่างกันให้ใกล้ชิดต่อไปได้อีกในอนาคต

ความสัมพันธ์ในกรอบพหุภาคี ไทยในฐานะสมาชิกอาเซียนพยายามกระชับความสัมพันธ์กับ GCC ผ่านกรอบการหารือระหว่างอาเซียน-GCC ที่พัฒนามากขึ้น หลังจากนายสุรินทร์ พิศสุวรรณ เลขาธิการอาเซียนพบหารือกับนายอับดุลเราะห์มาน อัลอะฎีเยฮ์ เลขาธิการ GCC ที่สำนักเลขาธิการ GCC ในริยาด ซาอุดีอาระเบีย เมื่อ ก.ย. 2551 โดยทั้งสองฝ่ายตกลงพิจารณาความเป็นไปได้เกี่ยวกับการจัดการประชุมระดับรัฐมนตรีอาเซียน-GCC อย่างเป็นทางการนอกรอบการประชุมสมัชชาสหประชาชาติที่นิวยอร์ก สหรัฐฯ รวมทั้งอาจจัดการประชุมอย่างเป็นทางการในประเทศสมาชิกของแต่ละฝ่าย โดยผลัดกันเป็นเจ้าภาพในอนาคต

ข้อตกลงดังกล่าวได้นำไปสู่การจัดการประชุมระดับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศอาเซียน-GCC ครั้งที่ 1 ที่มานามา บาห์เรน เมื่อ 30 มิ.ย. 2552 ซึ่งที่ประชุมมีมติให้จัดตั้งคณะทำงานเพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดทำความตกลง FTA อาเซียน-GCC ส่วนการประชุมครั้งที่ 2 ที่สิงคโปร์ ระหว่าง 31 พ.ค.-1 มิ.ย. 2553 ที่ประชุมมีมติรับรองแผนปฏิบัติการ 2 ปี (ปี 2553-2555) ของอาเซียน-GCC ซึ่งเป็นการกำหนดกรอบการดำเนินกิจกรรมและมาตรการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างกันในห้วงดังกล่าว ครอบคลุมความร่วมมือด้านการค้า การลงทุน การพัฒนาเศรษฐกิจ การศึกษา และวัฒนธรรม

สำหรับการประชุมระดับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศอาเซียน-GCC ครั้งที่ 3 จัดขึ้นที่มานามา บาห์เรน เมื่อ 26 พ.ย. 2556 ที่ประชุมมีมติให้ทั้ง 2 ฝ่ายส่งเสริมความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจ วัฒนธรรม และวิทยาศาสตร์ ภายใต้กรอบการทำงาน 6 สาขา ได้แก่ 1) การค้าและการลงทุน 2) การศึกษา 3) วัฒนธรรมและข้อมูลข่าวสาร 4) ความมั่นคงด้านอาหารและการลงทุนในภาคเกษตร 5) พลังงาน และ 6) การท่องเที่ยว นอกจากนี้ ยังมีมติยอมรับการเสนอตัวเป็นเจ้าภาพของเมียนมา ในการประชุมระดับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศอาเซียน-GCC ครั้งที่ 4 ในปี 2557 อย่างไรก็ตาม ทั้ง 2 ฝ่ายไม่ได้จัดการประชุมตามที่กำหนดไว้ในปี 2557 ทั้งนี้ ที่ประชุมรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศอาเซียน (ASEAN Foreign Ministers Meeting-AMM) เมื่อ 28 เม.ย. 2560 ที่มะนิลา ฟิลิปปินส์ เห็นชอบในหลักการให้ไทยในฐานะผู้ประสานงานความสัมพันธ์อาเซียน-GCC ดำเนินการจัดการประชุมระดับรัฐมนตรี ASEAN-GCC ครั้งที่ 4

ที่ไทย ภายในปี 2560 แต่ภายหลังเกิดปัญหาความขัดแย้งระหว่างประเทศสมาชิก GCC จากการที่ซาอุดีอาระเบีย สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ และบาห์เรน ประกาศตัดความสัมพันธ์ทางการทูตกับกาตาร์และใช้มาตรการปิดล้อมกาตาร์ ตั้งแต่ มิ.ย. 2560 เนื่องจากไม่พอใจกรณีกาตาร์ยังคงให้การสนับสนุนกลุ่มก่อการร้ายและแสดงความเป็นมิตรกับอิหร่าน จึงทำให้ไทยไม่สามารถจัดการประชุม ASEAN-GCC ครั้งที่ 4 ได้

พล.ท. (นอกราชการ) ดร.อับดุลละฎีฟ บิน รอชิด อัซซะยานี
Lieutenant General (Retired) Dr. Abdullatif bin Rashid al Zayani

ตำแหน่ง	เลขาธิการคณะมนตรีความร่วมมือแห่งรัฐอ่าวอาหรับ (GCC)
เกิด	15 เม.ย. 2499 (อายุ 64 ปี/ปี 2563) ที่มูฮัรร์อ็อก บาห์เรน
ศาสนา	อิสลาม (ซุนนี)
การศึกษา	
ปี 2516	- สำเร็จวิชาการทหารจาก Royal Military Academy Sandhurst ในสหราชอาณาจักร
ปี 2521	- ปริญญาตรีด้าน Aeronautical Engineering จาก Perth College ในเพิร์ธ เขตการปกครองสกอตแลนด์ สหราชอาณาจักร
ปี 2523	- ปริญญาโทด้าน Logistics Management จาก Air Force Institute of Technology รัฐโอไฮโอ สหรัฐฯ
ปี 2529	- ปริญญาเอกด้าน Operations Research จาก Naval Postgraduate School รัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐฯ
ปี 2531	- หลักสูตร Command and General Staff จาก US Army Garrison Fort Leavenworth รัฐแคนซัส สหรัฐฯ โดยได้รับกระเป๋ พร้อมตำแหน่ง Master Logistician จากกองทัพสหรัฐฯ หลังสำเร็จหลักสูตรดังกล่าว
ปี 2551	- หลักสูตร Leaders in Development Program จาก Harvard University สหรัฐฯ
สถานภาพทางครอบครัว	- ไม่มีข้อมูล
ประวัติการทำงาน	
ปี 2516	- เข้ารับราชการในกองทัพอากาศบาห์เรน และก้าวหน้าในราชการโดยลำดับ โดยเคยดำรงตำแหน่งสำคัญ ได้แก่ Director of Planning and Organizations, Director of Joint Operations และ Assistant Chief of Staff for Operations in charge of joint operations, plans, training, force development, and command and control

- 2 มิ.ย. 2547 - โอนย้ายจากกองทัพบาห์เรนไปดำรงตำแหน่ง Chief of Public Security ที่ มท.
โดยกำกับดูแล กกล.ตำรวจ กกล.พิเศษ หน่วยยามฝั่ง กกล.ป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน
และ หน่วยดับเพลิงในการปฏิบัติภารกิจต่อต้านการก่อการร้ายและการก่อความไม่สงบ
รวมทั้งการจัดการภัยพิบัติต่าง ๆ
- ปี 2553 - ได้รับการเลื่อนยศเป็น พล.ท.
- ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีแห่งรัฐ โดยทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของ
กระทรวงการต่างประเทศ อีกทั้งเป็นประธานคณะกรรมการหลายคณะ เช่น ประธาน
คณะกรรมการถาวรร่วมบาห์เรน-สหราชอาณาจักร และประธานคณะกรรมการพัฒนา
และกำหนดกฎระเบียบของกระทรวงการต่างประเทศ
- 1 เม.ย. 2554-ปัจจุบัน - เลขาธิการ GCC คนที่ 5

เครื่องราชอิสริยาภรณ์และรางวัลต่าง ๆ

- Efficiency Medal 2nd Class
- Military Assessment Medal 1st Class
- Bahrain Medal 3rd Grade
- Shaikh Isa Medal 3rd Grade
- Bahrain Medal 2nd Grade
- Military Duty Medal
- Hawar Medal 1st Grade
- Liberation of Kuwait Medal 2nd Grade
- Liberation of Kuwait Medal
- Security Medal for Devotion to Duty 1st Class
- Bahrain Medal 1st Grade
- Sword of Honor และตำแหน่ง Master Logistician จากกองทัพสหรัฐฯ
- International Police Leadership Award 2010 จาก National Policing Improvement Agency (NPIA) ของสหราชอาณาจักร

- ข้อมูลอื่น ๆ ที่น่าสนใจ - เป็นเลขาธิการ GCC คนแรกที่มีปูมหลังเป็นทหารอาชีพ
- นอกจากนี้มีประสบการณ์ทำงานในกองทัพและหน่วยงานด้านความมั่นคงและ
การต่างประเทศแล้ว ยังเคยได้รับเชิญให้เป็นอาจารย์สอนและอาจารย์ที่ปรึกษาใน
มหาวิทยาลัยหลายแห่งในบาห์เรน ได้แก่ อาจารย์สอนวิชา Mathematics and
Statistics ที่ University of Maryland บาห์เรน อาจารย์สอนวิชาสถิติ Quantitative
Methods ที่ University of Bahrain และอาจารย์สอนวิชาสถิติ Quantitative
Methods และวิชา Total Quality Management ที่ Arabian Gulf University
และยังรับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาให้นักศึกษาปริญญาโท คณะวิทยาศาสตร์
สาขา Technology Management ที่ Arabian Gulf University
 - สนใจการท่องเที่ยว และกีฬา